

Υστερόγραφο στο “Τι έρχεται μετά;”

*Insurgent Notes*¹

Πιθανόν θα έπρεπε να περιμένουμε ότι τα γεγονότα θα εξελιχθούν γρήγορα όταν δημοσιεύσαμε την πρόσκλησή μας για συνεισφορές στο “Τι έρχεται μετά;”²

Αλλά δεν δώσαμε αρκετή προσοχή στην καταιγίδα που υποδαυλιζόταν στα ακροδεξιά μέσα κοινωνικής δικτύωσης ή στις πραγματικές μαζικές κινητοποιήσεις που λάμβαναν χώρα σε ένα σύνολο δεξιών περιφερειών. Θα πρέπει να θέσουμε και να συζητήσουμε την αποτυχία μας. Φυσικά, είναι δύσκολο να ξέρουμε όσα πρέπει να ξέρουμε και είναι δύσκολο να έχουμε στο μυαλό μας ταυτόχρονα αρκετά πράγματα καθώς προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια συνεκτική τοποθέτηση.

Αλλά η αδυναμία μας να δούμε να έρχεται η 6η Ιανουαρίου ήταν μια βαθιά αποτυχία – η διαφήμιση των ταραχών στην Ουάσιγκτον ήταν παντού, σε όλο το σύμπαν των κοινωνικών μέσων. Αλλά δεν κοιτάζαμε. Η αλήθεια να λέγεται, αρκετοί πολύ έμπειροι παρατηρητές της ακροδεξιάς σκηνης είδαν αυτό που υπήρχε για να το δει κανείς αλλά δεν φαίνεται να σήμαναν ιδιαίτερα έναν συναγερμό. Δεν ξέρουμε το γιατί.

Εν πάσει περιπτώσει, πώς αλλάζουν τα γεγονότα της τελευταίας εβδομάδας αυτά που γράψαμε πριν από μια εβδομάδα; Δεν νομίζουμε ότι μας κάνουν να σβήσουμε οτιδήποτε αλλά απαιτούν από μας να προσθέσουμε μερικά ερωτήματα:

Πρώτον, σε ποιον βαθμό τα γεγονότα της 6ης Ιανουαρίου αντιπροσωπεύουν μια θεμελιώδη αλλαγή στο αμερικανικό πολιτικό τοπίο; Είναι δυνατόν να διασπαστεί το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα; Είναι δυνατόν το Δημοκρατικό Κόμμα να αναλάβει κάποιες πιο τολμηρές ενέργειες από αυτές στις οποίες είναι συνηθισμένο; Ανεξάρτητα, και χωρίς από τα ερωτήματα που αφορούν τα κόμματα, τι θα μπορούσε να γίνει για να διαλυθεί αυτός ο παράδοξος συνασπισμός ατόμων και δυνάμεων που εμφανίστηκαν στις ταραχές του Καπιτωλίου;

Δεύτερον, παρά τον βαθιά θλιβερό χαρακτήρα αυτών των γεγονότων, διαφωτίζουν οποιεσδήποτε ευκαιρίες ή αναγκαιότητες για νέες πολιτικές δράσεις; Για παράδειγμα, στον βαθμό που ο “σοσιαλισμός” ή ο “μαρξισμός” ή η “αναρχία” ταυτοποιήθηκαν ως μέρος της πραγματικότητας στην οποία οι συμμετέχοντες στις ταραχές αντιτίθενται, πώς πρέπει να αντιδράσουν οι υποστηρικτές του σοσιαλισμού ή του μαρξισμού ή της αναρχίας;

Τρίτον, παρά την ρητορική των ΜΜΕ, υπάρχει προφανώς μεγάλος βαθμός περιφρόνησης για την συνηθισμένη λειτουργία της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας μεταξύ διαφόρων τμημάτων του αμερικανικού πληθυσμού. Πώς θα μπορούσαμε να αρχίσουμε να δημιουργούμε μια πιο συνεπή και συνεκτική επιχειρηματολογία για την αξία της αντικατάστασης της αντιπροσώπευσης από πιο άμεσες δημοκρατικές μορφές;

Τέταρτον, πολύς κόσμος στη αριστερά υποστηρίζει την ανατροπή του κράτους. Τις περισσότερες φορές αυτό δεν ισοδυναμεί με κάτι περισσότερο από ρητορική φιοριτούρα. Μόλις γίναμε μάρτυρες μιας, ως επί το πλείστον κλοουνίστικης αλλά, επίσης, εξαιρετικά σοβαρής προσπάθειας ανατροπής της λειτουργίας της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Αν μας ρωτούσαν τι διαφορετικό εννοούμε εμείς από αυτό που έκαναν αυτοί, πώς θα απαντούσαμε; Ίσως οι απαντήσεις μας να εστιάσουν μάλλον στο ζήτημα της αντικατάστασης του κράτους από ένα μη-κράτος παρά ενός σάπιου κράτους από ένα άλλο ακόμα πιο σάπιο.

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <http://insurgentnotes.com/2021/01/postscript-to-what-next>.

² Στμ. Μεταφρασμένο εδώ: https://inmediasres.espivblogs.net/whats_next_insurgent_notes

Πέμπτον, οι ιαχές “ΗΠΑ!”, “ΗΠΑ!”, “ΗΠΑ!” ήταν ένα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά της εξέγερσης της 6ης Ιανουαρίου. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι σχολιαστές των κυρίαρχων ΜΜΕ επέμειναν ότι αυτό που συνέβη δεν αντιστοιχεί σε αυτό που “εμείς” είμαστε κοκ. Εναλλακτικές σ’ αυτό το αποχαυνωτικό μήνυμα έχουν βρει τον δρόμο τους στα κυρίαρχα μέσα αλλά κανένα δεν έχει φτάσει στην καρδιά του ζητήματος. Πώς μπορούμε να πούμε κάτι καινούριο;

Έκτο, η αμέσως επόμενη χρονική περίοδος μπορεί επίσης να είναι μια πολύ επικίνδυνη περίοδος. Είναι δυνατόν, αν όχι πιθανόν, κάποιες δυνάμεις στην περιοχή της Ουάσιγκτον και σε πρωτεύουσες πολιτειών σε ολόκληρη τη χώρα να έχουν ενθαρρυνθεί από τα γεγονότα της 6ης Ιανουαρίου και να προσπαθήσουν να εκδηλώσουν ακόμα περισσότερες άμεσες επιθέσεις στην κυβέρνηση ή, κι αυτό είναι που μας απασχολεί περισσότερο, σε όσους αντιλαμβάνονται ως τους βασικούς πολιτικούς τους εχθρούς – την αριστερά. Πώς θα πρέπει να προετοιμαστούμε γι’ αυτό που μπορεί να βρεθεί μπροστά μας;

Τέλος, είναι πολύ πιθανόν τα νέα κατασταλτικά μέτρα να μην περιοριστούν στις δυνάμεις της δεξιάς και συνεπώς πρέπει να προετοιμαστούμε για τις επιθέσεις που τελικά θα εκδηλωθούν εναντίον της αριστεράς. Θα ήταν χρήσιμο να έχουμε ένα θεωρητικό/πρακτικό πλαίσιο διαθέσιμο ώστε να διαμορφώσουμε την σκέψη μας. Και χρειαζόμαστε να βρούμε τον τρόπο για το πώς θα αποφύγουμε να γίνουμε οι χειρότεροι εχθροί του ίδιου του εαυτού μας.

Προσκαλούμε συνεισφορές πάνω σ’ αυτά τα ζητήματα και άλλα σχετικά με αυτά. Αν έχετε ερωτήσεις, *παρακαλούμε επικοινωνήστε μαζί μας*.